

Sygn. akt III AUa 519/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Beata Górka
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2015 r. w Szczecinie

sprawy M. M.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o odsetki

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 maja 2014 r. sygn. akt VII U 1592/13

- zmienia częściowo zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję w ten sposób, że przyznaje M. M. odsetki ustawowe od wypłaconego wyrównania od dnia 16 września 2012 roku,
- oddala apelację w pozostałej części,
- zasądza od Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego na rzecz M. M. kwotę 390 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka del. SSO Beata Górka

Sygn. akt III AUa 519/14

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2013 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wydał decyzję, którą odmówił ubezpieczonemu M. M. prawa do wypłaty odsetek. Organ rentowy wyjaśnił, że 13 czerwca 2013 roku otrzymał wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2013 roku, a w dniu 20 czerwca 2013 roku została wydana decyzja przyznająca świadczenie

rentowe w terminie ustawowym z wyrównaniem za okres od 1 marca 2012 roku do 3 czerwca 2013 roku. Z powyższego jednoznacznie wynika, że Kasa nie uchybiła ustawowym terminom ustalania prawa i wypłaty świadczeń.

M. M. wywiódł odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany, ewentualnie uchylenia. Podniósł, że przedmiotowa decyzja narusza art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Zdaniem ubezpieczonego organ rentowy winien zapłacić odsetki od świadczenia nieprzyznanego w terminie, ponieważ Sąd Okręgowy w Szczecinie ustalił prawo do świadczenia rentowego (sygn. akt VII U 1861/12) na podstawie dokumentów, które były znane organowi rentowemu.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując dotychczasową argumentację. Nadto zwrócono uwagę, że w orzeczeniu Sądu Okręgowego zasądzającym wypłatę części uzupełniającej renty rolniczej brak jest jakiegokolwiek rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, jak również orzeczenia dotyczącego wypłaty ewentualnych odsetek.

Wyrokiem z dnia 7 maja 2014 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji ustalił, że decyzją z 3 listopada 2010 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy na okres od 2 września 2010 roku do 29 lutego 2012 roku. M. M. w dniu 17 lutego 2012 roku wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Decyzją z dnia 20 marca 2012 roku organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty rolniczej od 1 marca 2012 roku do 31 marca 2014 roku. Z uwagi na fakt niezaprzestania prowadzenia działalności rolniczej, część uzupełniająca wypłacanego świadczenia została zawieszona w 50%.

Kolejną decyzją z 3 września 2012 roku organ rentowy zawiesił wypłatę części uzupełniającej renty w wymiarze 100% od dnia 1 października 2012 roku. Ubezpieczony złożył odwołanie od ww. decyzji z dnia 20 marca 2012 roku i 3 września 2012 roku do Sądu Okręgowego w Szczecinie. Sprawy z tych odwołań zostały połączone do wspólnego rozpoznania i wyrokowania (sygn. akt VII U 1861/12). Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił obie zaskarżone decyzje w ten sposób, iż nie zawiesza części uzupełniającej renty rolniczej należnej ubezpieczonemu M. M.. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że brak było podstawy do zawieszania wypłaty świadczenia rentowego ubezpieczonego, ponieważ wnioskodawca nie prowadzi gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, jak również nie pobiera żadnych pożytków ze spornego gruntu. Zdaniem Sądu Okręgowego przedmiotową okoliczność ubezpieczony wykazał zarówno własnymi zeznaniami, a przede wszystkim zeznaniami świadków H. N., B. S. oraz J. M.. Z zeznań tych wynika, że od ok. 20 lat grunty stanowiące własność, J. M. nie są wykorzystywane rolniczo. Grunty te nie nadają się pod uprawy, ponieważ wokół znajdują się osiedla mieszkaniowe i nie ma możliwości, aby dojechał tam sprzęt rolniczy. Teren porastają krzaki i drzewa, a mieszkańcy okolicznych osiedli traktują go jako teren rekreacyjny. W pozostałym zakresie stan faktyczny w sprawie ustalono na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, w szczególności dokumentacji zgromadzonej w postępowaniu toczącym się w tożsamej sprawie z odwołania J. M. przeciwko organowi rentowemu w sprawie o sygn. akt VII U 459/11. W dniu 13 czerwca 2013 roku organ rentowy otrzymał prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie, VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 kwietnia 2013 roku. Na mocy przedmiotowego wyroku, organ rentowy decyzją z dnia 20 czerwca 2013 roku podjął wypłatę części uzupełniającej renty ubezpieczonego w wymiarze 100% od dnia 1 marca 2012 roku oraz przyznał wyrównanie świadczenia za okres od 1 marca 2012 roku do 30 czerwca 2013 roku w kwocie 8.808,68 zł. W dniu 18 czerwca 2013 roku M. M. wniósł o wypłatę należnych, mu świadczeń za okres od 20 marca 2012 roku wraz z odsetkami.

Sąd Okręgowy dokonując rozważań prawnych ocenił, że odwołanie okazało się nieuzasadnione. Sąd ten wskazał, że źródła płatności odsetek zostały enumeratywnie wskazane w art. 359 § 1 k.c., w myśl którego odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Dalej Sąd Okręgowy powołał treść art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku

o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz pogląd Sądu Najwyższego, zgodnie z którym obowiązek wypłaty odsetek aktualizuje się wyłącznie w przypadku, gdy organowi rentowemu można przypisać odpowiedzialność za opóźnienie w wypłacie należnego świadczenia, przy czym stwierdzenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydajnie decyzji przyznającej świadczenie w ustawowym terminie, jak również wydanie decyzji o odmowie przyznania świadczenia, mimo spełnienia niezbędnych do tego warunków (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 7 kwietnia 2010 r., I UK 345/09).

Sąd I instancji wskazał, że w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, iż przez wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności należy rozumieć rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej dla ustalenia uprawnień wnioskodawcy. Za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności koniecznej do wydania decyzji może być uznany dzień wpływu prawomocnego orzeczenia do organu rentowego, ale tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 17 lipca 2013 r., III AUa 1685/12, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2007 r., P 11/07). Przytaczając stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi zaprezentowane w wyroku z 25 czerwca 2013 roku, sygn. akt III AUa 1580/12, Sąd I instancji nadto wskazał, iż organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek od świadczenia rentowego przyznanego w terminie 30 dni od wpływu prawomocnego wyroku sądu zmieniającego uprzednią decyzję tego organu odmawiającą prawa do renty, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy w postępowaniu odwoławczym uzasadnione było ustaleniami, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu z uwagi na ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu przed tym organem. W rozpoznawanej sprawie organ rentowy za taką ostatnią niezbędną okoliczność przyjął właśnie wpływ do Kasy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 10 kwietnia 2013 roku (wpływ miał miejsce 13 czerwca 2013 roku). Sąd Okręgowy podzielił stanowisko organu rentowego. W ocenie tegoż Sądu organ rentowy słusznie podnosił, że w momencie wydania decyzji z dnia 20 marca 2012 roku i 23 września 2012 roku nie dysponował dowodami umożliwiającymi wypłatę świadczenia rentowego w pełnej wysokości. Dopiero postępowanie przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w Szczecinie (sygn. akt VII U 1861/12) pozwoliło na ustalenie, że ubezpieczony nie prowadzi gospodarstwa rolnego w rozumieniu przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, jak również, że ze spornego gruntu nie pobiera żadnych pożytków, w związku z czym stosowanie art. 28 ww. ustawy jest bezzasadne. Okoliczność tę ubezpieczony wykazał zarówno własnymi zeznaniami, a przede wszystkim zeznaniami świadków H. N., B. S. oraz J. M..

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy ocenił, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia, ponieważ decyzje z 20 marca 2012 roku oraz 23 września 2012 roku w świetle materiału, którym dysponował organ rentowy na dzień ich wydania, były prawidłowe. Żona ubezpieczonego posiadała gospodarstwo rolne o powierzchni przekraczającej 1 ha przeliczeniowy, co uzasadniało domniemanie prowadzenia przez wnioskodawcę działalności rolniczej. Sąd I instancji stwierdził, że ubezpieczony nie obalił tego domniemania przed organem rentowym lecz dopiero w toku postępowania sądowego. Sąd ten podkreślił, że trzeba przy tym pamiętać, iż organ rentowy - w przeciwieństwie do Sądu - dysponuje zawężonym kręgiem środków dowodowych, na podstawie których może dokonywać niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń.

Sąd I instancji zwrócił też uwagę na okoliczność, iż Sąd Okręgowy w wydanym w dniu 10 kwietnia 2013 roku wyroku nie zawarł rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie nieustalenia okoliczności niezbędnych do wydania decyzji. Jeżeli w sentencji wyroku zmieniającego decyzję i przyznającego prawo do świadczenia brak jest takiego orzeczenia, stronie zgodnie z art. 351 § 1 k.p.c. przysługuje wniosek o uzupełnienie w tym zakresie orzeczenia. W sytuacji, gdy żadna ze stron w przewidzianym terminie takiego wniosku nie złoży, wykluczone jest skuteczne zaskarżenie wyroku co do tego przedmiotu, bo wówczas środek zaskarżenia jako skierowany przeciwko orzeczeniu nieistniejącemu musi być uznany za niedopuszczalny (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 28 kwietnia 2010 r., II UK 330/09).

Konkludując, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że dopiero w wyniku wydania wyroku w sprawie toczącej się pod sygnaturą VII U 1861/12 doszło do wyjaśnienia ostatniej istotnej okoliczności niezbędnej w rozumieniu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS - koniecznej do wypłaty świadczenia rentowego w pełnej wysokości. Nie

ustalenie powyższej okoliczności w terminie wcześniejszym, nie może zdaniem Sądu I instancji zostać uznane za opóźnienie, za które Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponosi odpowiedzialność. Skoro zaś prawomocny wyrok z 10 kwietnia 2013 roku wpłynął do organu rentowego 13 czerwca 2013 roku i został wykonany decyzją z 20 czerwca 2013 roku, tym samym został zachowany 30-dniowy termin, o którym mowa w art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelację od tego wyroku złożył ubezpieczony zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 359 § 1 kodeksu cywilnego oraz art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. „o systemie ubezpieczeń społecznych” poprzez jego błędną interpretację i nieustalenie obowiązku wypłaty odsetek ubezpieczonemu w sytuacji, w której organ rentowy nie ustalił wbrew przepisom, prawa ubezpieczonego do świadczenia i nie wypłacił tego świadczenia,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną interpretację i uznanie za ostatnią okoliczność niezbędną do wydania decyzji daty wpływu prawomocnego orzeczenia w sytuacji, w której organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie prawa ubezpieczonego do świadczenia,
3. naruszenie prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez nierozważenie we wszechstronny sposób zgromadzonego materiału dowodowego, błędną jego ocenę i w konsekwencji ustalenie, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu świadczenia ubezpieczonemu.

Wskazując na powyższe ubezpieczony wniósł o:

- 1) o zmianę w/w wyroku poprzez uwzględnienie odwołania ubezpieczonego i przyznanie M. M. prawa do wypłaty odsetek od dnia 20 marca 2012 r.,
- 2) o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego zwrotu kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za I i II instancję według norm przepisanych,

ewentualnie

- 3) o uchylenie w/w wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania za I i II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie w sposób skutkujący częściową zmianą zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia daty wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, przez pryzmat powołanych w uzasadnieniu wyroku podstaw faktycznych rozstrzygnięcia oraz w kontekście wniosków i twierdzeń apelacji doprowadziła Sąd Apelacyjny do przekonania o zasadności uzupełnienia postępowania dowodowego w zgodzie z art. 382 k.p.c. Ubezpieczony podważył bowiem jakoby w rozpoznawanej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji był wpływ do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 kwietnia 2013 roku (wpływ miał miejsce 13 czerwca 2013 roku). Zdaniem skarżącego wszelkie okoliczności niezbędne do wydania decyzji w sprawie ubezpieczonego były organowi rentowemu znane dużo

wcześniej, z uwagi na tożsame przedmiotowo postępowanie, które toczyło się w stosunku do jego żony i zakończone zostało prawomocnym wyrokiem.

Sąd Odwoławczy postanowił dopuścić dowód z akt rentowo – emerytalnych J. M. oraz akt Sądu Okręgowego w Szczecinie o sygn. VII U 459/11.

Z powyższych akt wynika, że wyrokiem z dnia 31 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił decyzję organu rentowego w ten sposób, że nie zawiesił części uzupełniającej renty rolniczej, należnej J. M.. Przy czym w uzasadnieniu Sąd ten wnikliwie wyjaśnił, że wypłata części uzupełniającej świadczenia rolnika, który będąc właścicielem lub posiadaczem gospodarstwa rolnego faktycznie nie prowadzi w nim działalności rolniczej w rozumieniu art. 6 pkt 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników, nie ulega zawieszeniu na podstawie art. 28 ust. 1 w zw. z ust. 6 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 roku o ubezpieczeniu społecznym rolników. Z takim rozstrzygnięciem zgodził się również Sąd Apelacyjny w Szczecinie, oddalając apelację organu rentowego (wyrok z dnia 12 lipca 2012 roku). Prawomocny wyrok w tej sprawie został Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego doręczony dnia 24 lipca 2012 roku.

Zatem zdaniem Sądu Apelacyjnego, w tej dacie organ miał już świadomość, że sam fakt bycia właścicielem gruntów rolnych nie jest równoznaczny z prowadzeniem działalności rolniczej, uzasadniającej częściowe zawieszenie wypłaty świadczenia rentowego z ubezpieczenia społecznego rolników. Sąd Okręgowy jednoznacznie rozstrzygnął, że J. M. na gruntach, których jest właścicielką, nie prowadzi od co najmniej kilkunastu lat działalności rolniczej.

Mimo wyczerpującej interpretacji przepisów warunkujących zawieszenie części uzupełniającej renty rolniczej oraz pomimo ustalenia przez Sąd Okręgowy, że na spornych terenach zaprzestano prowadzenia jakiejkolwiek działalności rolniczej, Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego nie zmieniła po dacie doręczenia powołanego wyroku (po 24 lipca 2012 roku) swej decyzji z dnia 20 marca 2012 roku wydanej w sprawie M. M. przyznającej mu rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy oraz zawieszającej część uzupełniającą świadczenia w 50 % z uwagi na fakt niezaprzestania prowadzenia działalności rolniczej. Co więcej, decyzją z dnia 3 września 2012 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego zawiesił część uzupełniającą wypłacanego ubezpieczonemu świadczenia w wymiarze 100%.

W tym stanie rzeczy nie sposób zgodzić się z ustaleniem przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że w rozpoznawanej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji był wpływ 13 czerwca 2013 roku do organu rentowego prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 kwietnia 2013 roku. Wnioski płynące z analizy materiału dowodowego, a szczególnie z akt sprawy VII U 459/11, są odmienne. W ocenie Sądu Odwoławczego okolicznością taką był wpływ w dniu 24 lipca 2012 roku do Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 lipca 2012 roku, oddalającego apelację organu rentowego, wydanego w sprawie żony ubezpieczonego. W tej dacie bowiem organ posiadał pełnię wiedzy odnośnie zaprzestania prowadzenia na przedmiotowych gruntach działalności rolniczej tak przez J. M., jak i przez M. M.. Organ powinien zatem w stosunku do M. M. wydać decyzję uwzględniającą ten fakt i nie zawieszać części uzupełniającej świadczenia.

W wyniku dokonanych ustaleń faktycznych opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia należało uznać za spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy.

W myśl art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887, ze zm.; dalej: ustawa o s.u.s.), jeżeli organ - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Sąd Odwoławczy zwraca w tym miejscu uwagę, że kwestia prawa ubezpieczonego do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia w przypadku braku orzeczenia odpowiedzialności organu rentowego była już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Zgodnie

ze stanowiskiem rzeczonoego Sądu brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Dla porządku Sąd Apelacyjny wyjaśnia również, że z akt KRUS, a dokładnie z decyzji przyznającej ubezpieczonemu rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy wynika, iż termin wypłaty renty rolniczej organ ustalił na piętnasty dzień każdego miesiąca (k. 33 akt KRUS). Zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 4. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy dokonywaniu wypłaty wynikającej z decyzji ponownie ustalającej prawo do świadczenia lub jego wysokość, ust. 1-3 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 5. Dalej przepis ten w ust. 5 stanowi, że wypłata świadczenia wynikająca z decyzji, o której mowa w ust. 4, następuje w najbliższym terminie płatności świadczenia albo w następnym terminie płatności, jeżeli okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności jest krótszy niż 30 dni.

Mając na względzie treść cytowanej regulacji Sąd Odwoławczy ustalił, że skoro w realiach rozpoznawanej sprawy datą ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji był dzień 24 lipca 2012 roku (wpływ do organu prawomocnego wyroku), a termin płatności przypadał na 15. dzień każdego miesiąca, to okres między datą wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji a najbliższym terminem płatności był krótszy niż 30 dni. Gdyby zatem KRUS wydał prawidłową decyzję, mając na uwadze treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, płatność świadczenia nastąpiłaby nie w najbliższym, a dopiero w następnym terminie płatności, tj. 15 września 2012 roku, dlatego odsetki ustawowe od wypłaconego wyrównania Sąd Apelacyjny ustalił od dnia 16 września 2012 roku (pkt 1. wyroku). Wniosek apelującego o wypłatę odsetek od dnia 20 marca 2012 roku nie był uprawniony. Tego dnia bowiem zapadł już co prawda wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie żony ubezpieczonego, nie był on jednak w tej dacie prawomocny. Zatem w terminie tym nie nastąpiło jeszcze wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Dlatego w tym zakresie Sąd Odwoławczy apelację oddalił (pkt 2 wyroku) na podstawie art. 385 k.p.c..

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny uznał apelację za uzasadnioną w części i z mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję oraz przyznał M. M. odsetki ustawowe od wypłaconego wyrównania od dnia 16 września 2012 roku.

Zasądzona w pkt III wyroku Sądu Apelacyjnego kwota 390 zł od Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego na rzecz M. M. obejmuje 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje (czyli 120 zł za I instancję i 240 zł za II instancję) oraz 30 zł tytułem zwrotu opłaty od apelacji.

Zasądzona kwota tytułem kosztów zastępstwa procesowego jest zgodna z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 k.p.c. oraz z § 2 ust. 1 i 2; § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461). W ocenie Sądu Apelacyjnego niezbędny nakład pracy pełnomocnika ubezpieczonego, jak również charakter sprawy, wkład jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy uzasadniały przyznanie wynagrodzenia w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka del. SSO Beata Górska